

Hồi 19

Tiểu Ngạo Sinh Tử

Têm đến, Phong Mạn Thiên cho bày một bàn ăn rất là thịnh soạn, vui vẻ ăn uống, cười nói huyền thuyên toàn những chuyện trời trăng mây nước và những điều đặc ý trong đời, lời lẽ của lão rất lôi cuốn, khiến người nghe quên cả mệt nhọc, quên cả hỏi bao giờ thì khởi hành và đi đâu, chính lão cũng tuyệt đối không đề cập đến vấn đề chia tay.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thấm thoát canh khuya đã tàn. Phong Mạn Thiên bỗng cầm ấm rượu lên, rót cho mỗi người một ly, đoạn nâng ly lên nói:

- Tiễn đưa muôn dặm rồi cuối cùng cũng phải chia tay, Phong Mạn Thiên lần này trở lại Giang Nam còn gặp được các vị bằng hữu hào sảng như vậy, thật hết sức vui mừng, chỉ tiếc là thời gian gần gũi không nhiều, giờ chia tay đã đến, uống xong ly rượu tiễn biệt này, Phong mỗi phải ra đi ngay.

Mọi người những tưởng hàng hóa chưa lo liệu đầy đủ, còn ở lại đây thêm được vài ngày nữa, nghe Phong Mạn Thiên nói vậy không khỏi sửng sốt.

Nam Cung phu nhân run giọng nói:

- Vội vã như vậy làm gì, nếu Phong đại hiệp không chê, xin hãy ở lại vài hôm nữa, sẽ làm vài món ăn và rượu ...

Lỗ Thiên Tiên cũng liền nói:

- Đúng rồi, đời người tan hợp bất thường, lần chia biệt này biết đến bao giờ mới được gặp lại nhau, sao không ở lại uống thêm vài ấm "Khổng tước khai bình" nữa ?

Phong Mạn Thiên mỉm cười không đáp, nâng ly nói:

- Xin mời ! Xin mời !

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung phu nhân dăm dăm nhìn Nam Cung Bình nói:

- Dẫu sao thì Phong đại hiệp cũng phải ở lại đến hết ngày hôm nay rồi hẳn lên đường, tối nay tôi sẽ làm vài món ăn ...

Nói đến đây bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, không còn nói tiếp được nữa.

Trong thoáng chốc mọi người đều cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất quay cuồng, Nam Cung phu nhân kinh hãi kêu lên:

- Bình ... nhi ...

Gắng gượng đứng lên đi về phía Nam Cung Bình.

Phong Mạn Thiên ngửa mặt cười dài:

- Đời người vốn như một giấc chiêm bao, sinh tử hợp tan đều là chuyện thường tình, các vị đều là người sáng suốt hiểu sự, sao lại cũng yếu mềm thế này ?

Vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng ly rơi loảng xoảng, mọi người đều ngã lăn ra đất.

Nam Cung Bình cảm thấy mắt trĩu nặng, lòng chơi vơi, chỉ thấy lờ mờ trông thấy ánh mắt đau sâu của người mẹ hiền ... Rồi thì, hồn và thể xác chàng đều đắm chìm vào trong bóng tối mịt mù như đi vào cõi chết.

oOo

Nam Cung Bình mơ mơ màng màng lên một hòn đảo, chỉ thấy khắp nơi đầy hoa đào cỏ quỳnh, kỳ trân dị quả, những châu báu lấp lánh trải đầy trên mặt đất, chàng giẫm chân lên như đi trên đất cát, cừu và mãnh hổ cùng nằm dưới gốc một cây ngô đồng, trên cành là đôi phụng hoàng xinh đẹp, lá cây là những mảnh ngọc xanh biếc.

Phía xa là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, bậc cấp bằng bạch ngọc, trụ cột bằng vàng, cao ngút tận mây xanh. Người qua lại thấy đều là tiên phong đạo cốt, chàng ngây người đi tới, chợt trông thấy song thân cũng có mặt trong đám đông, liền mừng rỡ chạy nhanh tới.

Nào ngờ chân chàng bỗng không thể cất lên được, như bị điểm huyết, chàng cố sức giãy giụa. Bỗng dưng tất cả hoa quả châu báu đều biến thành rác rưởi hôi thối, những người qua lại cũng trở thành độc xà mãnh thú. Mai Ngâm Tuyết, Diệp Mạn Thanh, Vương Tố Tố, Long Phi và song thân chàng đều bị mấy mươi con độc xà quấn chặt, và những đôi mắt của độc xà bỗng trở thành đôi mắt mỉm cười của Quách Ngọc Hà ...

Chàng dùng hết sức lực hét vang, tung người lên ... mở bừng mắt, trước mặt chỉ có một ngọn đèn leo lắt, xung quanh nước chảy róc rách, chàng đưa tay lên vuốt, mồ hôi đầm trán và thấm ướt cả áo, mới biết vừa qua chỉ là một cơn ác mộng.

Đảo mắt nhìn quanh, bốn vách im lìm, chỉ có một giường, một bàn và hai ghế, trên cao có một khung cửa sổ nhỏ, bên ngoài sao sáng lấp lánh, thì ra chàng đã ngủ suốt một ngày một đêm.

Chàng định thần đứng lên, cảm thấy trời đất không ngừng chao đảo, lại nghe thấy tiếng nước chảy, mới chợt hiểu ra mình đang lênh đênh trên biển cả.

Ngay khi đang ngủ mê, chàng đã rời đất liền, rời xa những người thân quen, và mỗi lúc lại càng cách xa hơn.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy cõi lòng tan nát, lại ngồi trở xuống giường, nổi xót xa đã đẩy nước mắt chàng tràn khỏi bờ mi, chả lẽ cuộc đời chàng kể từ lúc này đã không còn thuộc về bản thân mình nữa ư ? Vậy có khác nào cuộc đời chàng đã kết thúc từ đây ? Song ân nghĩa của song thân và sư môn đều chưa báo đền, còn biết bao nhiêu việc chàng cần phải làm trên cõi đời.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chàng bỗng đưa tay lau nước mắt, đứng phắt dậy lẩm bẩm:

- Ta phải trở về, ta phải trở về ...

Bỗng nghe bên ngoài vang lên một tiếng cười giòn, Phong Mạn Thiên xô cửa bước vào nói:

- Người còn muốn quay trở về ư ?

Nam Cung Bình ưỡn ngực quả quyết:

- Đúng vậy !

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Khá lắm, người có chí khí như vậy cũng tốt.

Tay lão cầm một chiếc ấm to, bước chân loạng choạng, mùi rượu nực nồng.

Nam Cung Bình tuy có rất nhiều điều muốn hỏi, song thấy Phong Mạn Thiên như vậy chàng đành phải làm thinh. Lát sau, gió bỗng thổi mạnh, thuyền càng lướt nhanh và lắc lư hơn.

Thế nhưng, Phong Mạn Thiên chỉ nhích chân mà vẫn đi đứng rất vững vàng, lão mang đến rất nhiều rượu và thức ăn ngồi đối ẩm với Nam Cung Bình.

Chẳng bao lâu thì trời đã sáng tỏ, Nam Cung Bình bắt đầu nghe có tiếng bước chân và tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng lại còn có tiếng sư hổ gầm thét.

Phong Mạn Thiên bỗng đứng lên nói:

- Đi theo ta !

Hai người cùng ra khỏi khoang thuyền, Nam Cung Bình chỉ thấy biển trời mênh mang, ánh nắng lấp lánh soi trên mặt nước trông đẹp đẽ vô cùng. Song trên boong thuyền thì lại hết sức bừa bộn, khắp nơi chất đầy rương lồng tạp vật, cạnh sau cột buồm là một hàng lồng sắt, sói beo sư hổ trong lồng đã được thả ra khỏi rương, vừa thấy người là nhe nanh múa vuốt không ngớt gầm gừ.

Một hán tử gầy gò mở phanh ngực áo, lẳng lẳng đứng cầm lái sau đuôi thuyền, một hán tử mập lùn khác áo quần dầu mỡ lem luốt, đầu đầy ung nhọt đứng cạnh y cười hỉ hả.

Nam Cung Bình vừa trông thấy người đó đã cảm thấy gớm ghiếc ngay, dân thuyền chài tuy nghèo khó, song đại đa số đều hào phóng và sạch sẽ, người này đã xấu xí lại dơ bẩn, tiếng cười lại càng chói tai khó nghe, chàng không nén được hỏi:

- Người đó là ai vậy ?

Phong Mạn Thiên thản nhiên đáp:

- Đầu bết !

Nam Cung Bình ngẩn người, nghĩ đến bữa ăn kể từ nay là do một gã xấu xí dơ bẩn như vậy nấu nướng, bất giác cảm thấy tởm lợm, chau mày nói:

- Sao lại chọn một người như thế này ?

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Tìm được những thuyền phu này đâu phải dễ, dù là người sinh sống trên mặt biển cũng đâu ai chịu đi theo một chiếc thuyền phiêu bạt trên biển cả.

- Vậy sao tiền bối lại tìm được ?

Phong Mạn Thiên bỗng ngoắc tay, con sáo nhỏ lập tức từ xa bay đến, Phong Mạn Thiên nói:

- Gọi Thất Ca đến đây ngay !

Con sáo nhỏ liền chí chóc kêu lên:

- Thất Ca, Thất Ca ...

Nó thâm thấp liệng quanh một vòng, một mảnh ván trên boong thuyền bỗng bật mở, một hán tử đen đúa từ dưới nhảy phóc lên.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, bất giác lại giật mình, thì ra dáng vẻ người này lại càng kỳ dị hơn, người thấp lùn nhưng to bề ngang, lưng còng và đầu lún vào vai, song hành động lại hết sức nhanh nhẹn, thoắt cái đã đến trước mặt Phong Mạn Thiên, mặt mày y xấu xí đến kinh khủng, miệng rộng răng nhe, cầm dưới nhô ra hệt như con thú dữ, cúi đầu nói:

- Chủ nhân có ... điều chi dạy bảo ?

Tiếng nói ồ ề, chậm chạp rất khó nghe rõ.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Ta với y hai người cùng đi trên một chiếc thuyền con vượt qua đại dương đến Giang Nam, phen này trở về ai mà muốn cực khổ như vậy nữa, huống hồ lại có thêm

hiều hàng hóa thế này, tất nhiên phải đổi một chiếc thuyền to nhất, vậy tất nhiên phải cần đến rất nhiều thuyền phụ.

- Bao nhiêu thuyền phụ vậy ?

- Chừng mười một, mười hai người, người có cần gặp họ không ?

Nam Cung Bình lắc đầu:

- Không cần !

Chàng trông thấy gã Thất Ca với gã đầu nhọt là đã cảm thấy tởm lợm, đâu còn muốn gặp những kẻ khác nữa, bèn ngoảnh đi nhìn về phía những mảnh thu" trong lồng, thấy chúng tuy hung dữ, song cũng còn dễ nhìn hơn hai người này nhiều.

Chiếc thuyền này quả hết sức to lớn và kiên cố, chỉ có một cột buồm, lúc này những cánh buồm đã được dương hết lên, gió thổi căng phồng, trời xanh biêng biếc, suốt tầm nhìn không một gợn mây, Nam Cung Bình lần đầu tiên sống trên biển khơi, hai ba hôm sau đã với dần nỗi buồn bực trong lòng, trái lại còn ngập đầy cảm giác mới lạ, mong sớm đến nơi hoàn thành trách nhiệm, lúc này hằng tìm cách trở lại Giang Nam.

Những thuyền phụ hầu hết đều hình dáng cổ quái, mặt mày âm trầm, người nào cũng với ánh mắt lạ lùng theo dõi Nam Cung Bình hết như thú dữ rình mồi, hoàn toàn không giống như những thuyền phụ thường gặp, Nam Cung Bình bèn thăm cảnh giác, song Phong Mạn Thiên thì lại thản nhiên như không.

Mỗi buổi sáng khi mặt trời mới lên, Phong Mạn Thiên đứng trước mũi thuyền, lão cất tiếng hú dài một hồi, chấn động đến mặt biển nổi sóng cuộn cuộn, ngoài ra thì suốt ngày cứ ngồi lì trong khoang uống rượu và mỗi hôm càng thêm ít nói, có hôm thậm chí suốt ngày chẳng nói lấy nửa lời.

Lão chẳng những uống rượu một mình mà mỗi bữa ăn đều nài ép Nam Cung Bình uống vài ly rượu mạnh trong chiếc hồ lô của lão. Nam Cung Bình cứ mỗi lần trông thấy gã đầu nhọt bưng thức ăn đến là lòng cảm thấy hết sức khó chịu, nếu không uống vài ly rượu mạnh thật cũng khó thể nuốt trôi.

Gã đầu bết ghẻ quả là dơ bẩn đến cực độ, ngay cả mặt cũng không bao giờ rửa, may là nước ở trên thuyền rất quý, gã lại nấu thức ăn rất ngon, mặc dù ai nấy đều ghê tởm gã, song cũng còn có thể chấp nhận được, suốt ngày gã chỉ ngây dại cười ngớ ngẩn, dường như không hề bận tâm đến bất kỳ điều gì khác. Khi gặp Nam Cung Bình, gã đều toét miệng cười, khiến chàng phải vội vã quay đi nơi khác.

Thuyền đi được vài hôm, bốn bề trời biển mênh mang, không hề trông thấy khoảng đất liền nào cả.

Nam Cung Bình không nén được hỏi:

- Đã gần đến chưa vậy ?

Phong Mạn Thiên chỉ lạnh lùng đáp:

- Khi nào đến thì người sẽ rõ !

Thuyền đi càng lâu, vẻ mặt Phong Mạn Thiên càng thêm âm trầm và càng uống rượu nhiều hơn, đó cũng là chuyện thường tình, bởi bất kỳ ai càng về đến gần nhà thì lòng càng thêm vui mừng.

Hôm ấy sóng gió rất to, Nam Cung Bình đã uống nhiều hơn vài ly rượu, nghĩ đến người thân chợt nghe lòng buồn se sắt, âm thầm bỏ ra ngoài đi lên mũi thuyền, chỉ thấy những vì sao lấp lánh phản ánh trên mặt biển, trời biển nối liền bao la, cơ hồ không phân biệt được đâu là trời và đâu là biển.

Chàng vừa nghe lòng thanh thản, bỗng nghe dưới boong thuyền vang lên một tiếng cười ngớ ngẩn, rồi thì ván thuyền vang lên những tiếng động khẽ.

Nam Cung Bình không muốn gặp người này, bèn chau mày nhẹ nhàng lách người ẩn vào trong bóng tối cạnh khoang thuyền, chỉ thấy hai thuyền phu cấp lấy gã đầu bếp đầu ghê nhọt nhảy phóc lên sàn thuyền.

Nam Cung Bình vốn định lẩn vào trong khoang, song thấy mấy người này điệu bộ có vẻ thậm thụt, bèn thay đổi ý định, bám lấy mái hiên ẩn vào bên dưới.

Chỉ thấy hai gã thuyền phu, một người thân hình gầy guộc tên là Kim Tùng, còn người kia là tay chèo có vẻ mặt âm trầm tên là Triệu Chấn Đông. Hai gã thuyền phu này dường như rất có uy quyền trên thuyền, nên Nam Cung Bình biết chúng.

Kim Tùng vừa lên đến mặt boong liền đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói:

- Không có ai cả !

Triệu Chấn Đông lạnh lùng:

- Hãy đi quanh thăm dò nữa xem, tên lái thuyền không phải là cánh mình đâu.

Nam Cung Bình nghe nói hết sức nghi hoặc. Kim Tùng quả nhiên lập tức phi thân đảo quanh một vòng, thân pháp hết sức nhanh nhẹn, khinh công như rất có căn cơ, phóng vút qua mình Nam Cung Bình, lắc đầu nói:

- Không có động tĩnh gì, chỉ tên lái thuyền là ở bên kia và nằm mọp trên tay lái, có lẽ đã ngủ say rồi.

Triệu Chấn Đông khẽ gạt đầu, kéo gã đầu ghê đến dưới một đồng hàng hoá. Gã đầu ghê chệnh choạng bước đi, Triệu Chấn Đông chợt sầm mặt, thoát từ trong ống giày rút ra một lưỡi dao nhọn, quơ trước mặt gã đầu ghê, cười sắc lạnh nói:

- Người muốn sống hay muốn chết ?

Gã đầu ghẻ khiếp sợ đến co rúm người, lắp bắp:

- Dĩ ... dĩ nhiên ... muốn sống ...

Triệu Chấn Đông gần giọng:

- Muốn sống thì phải nghe lời lão tử, thành thật cho người biết, chúng lão tử đều là hạng giết người không chớp mắt, nếu người từng lặn lội trên mặt biển, có lẽ đã được nghe danh của chúng lão tử, lão tử chính là "Hải Báo" Triệu lão đại trong Châu Sơn Hải Báo Bang.

Gã đầu ghẻ ngớ người, mặt mếu máo nói:

- Đại ... đại vương có ... điều chi dạy bảo ... tiểu nhân đều vâng theo hết.

Trong cơn khiếp hãi, tiếng nói của gã lại càng khó nghe hơn. Triệu Chấn Đông cười khẩy:

- Liệu người cũng chả dám không vâng theo.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một gói giấy nói tiếp:

- Ngày mai hãy nấu lấy một nồi súp gà rong biển cho thật ngon, đổ nửa gói này vào, còn lại nửa gói trộn vào trong cơm.

Gã đầu ghẻ run giọng:

- Súp gà đâu có cần bỏ muối tiêu vào !

Triệu Chấn Đông cười mỉa:

- Đồ ngốc, đây đâu phải là tiêu ! Cho người hay, đây chính là thuốc độc giết người, bất kỳ ai chỉ cần nuốt vào chút ít là thất khiếu lưu huyết chết ngay tức khắc. Người hãy nhớ lấy, tuyệt đối không được bỏ vào trong miệng, sau khi thành công, chúng lão tử phát tài, nhất định cũng sẽ chia cho người chút ít. Nhưng nếu người mà để lộ chuyện, chúng lão tử sẽ băm vằm người ra ném xuống biển cho cá ăn, hiểu chưa ?

Gã đầu ghẻ gật đầu vâng dạ lia lịa. Kim Tùng cười khế nói:

- Theo sự quan sát ngầm của tiểu đệ, trong mấy ngày qua, chuyến hàng này đủ cho huynh đệ ta sống sung sướng cả nửa đời người, có điều là chẳng những gã què với tên quái vật kia khá lợi hại, mà gã thiếu niên mặt trắng cũng chẳng phải tay vừa.

Triệu Chấn Đông cười gần:

- Người tưởng Uông Trị, Tôn Siêu và tên lái thuyền Lý Lão Tam mặt như thâm ma kia là người tốt hay sao ? Ta thấy ba tên ấy cũng chẳng tốt lành gì đâu, tám phần cũng là trong giới hắc đạo, có điều chúng không phải cùng cánh với huynh đệ mình, ngày mai cứ thủ tiêu luôn chúng là xong.

Nam Cung Bình nghe nói kinh hãi nhủ thầm:

- May thật, trời khiến ta đã tình cờ khám phá ra âm mưu của chúng, bằng không thì khốn rồi.

Đột nhiên, bên trái có tiếng y phục lướt gió phóng tới, Nam Cung Bình giật mình, chỉ thấy một bóng người lao vút qua, lạnh lùng nói:

- Triệu lão đại độc ác thật, lại định thủ tiêu cả huynh đệ bọn này ư ?

Triệu Chấn Đông tái mặt, nắm chặt lấy dao găm trong tay khẽ quát:

- Ai ?

Một người từ trong bóng tối đứng đỉnh bước ra, tay to chân dài, ánh mắt sắc lạnh, mặt mày trơ khấc, chính là Lý Lão Tam mà Triệu Chấn Đông đã bảo mặt như thầy ma.

Triệu Chấn Đông và Kim Tùng gờm mắt nhìn như gặp đại địch, Lý Lão Tam vẫn với vẻ mặt trơ lạnh chậm bước tiến tới nói:

- Lại Bì Cẩu (Chó ghẻ) đưa thuốc độc đây mau lên !

Gã đầu ghẻ rúc vào trong đồng rương, quả cũng có phần giống như một con chó ghẻ.

Triệu Chấn Đông quát:

- Người nạp mạng trước đã !

Vung dao toan lao bổ tới, Lý Lão Tam nói:

- Khoan vội động thủ, phải biết ta bảo các người trao thuốc độc ra, không hề có ác ý, tên què là người thế nào, đâu phải chỉ một gói thuốc độc là có thể giải quyết được, nếu lỡ bị y phát giác, há chẳng phải đả thảo kinh xà (đập cỏ động rắn) làm hỏng hết đại sự, hãy mau ném gói thuốc độc xuống biển, ta tự có kế hay đối phó với chúng.

Triệu Chấn Đông chững bước, song vẫn hung hãn nói:

- Người là cái giống gì mà "Hải Báo" Triệu lão đại này phải vâng lời người chứ ?

Lý Lão Tam lạnh lùng:

- Người không nhận ra ta ư ? Ta chính là ...

Đoạn kè vai Triệu Chấn Đông nói thật khế, Triệu Chấn Đông liền tái mặt giật bắn người, "keng" một tiếng, lưỡi dao trong tay rơi xuống đất, run giọng nói:

- Lão ... lão nhân gia sao ...

Lý Lão Tam nghiêm giọng:

- Khỏi nói nhiều, mau trở về khoang mà ngủ, khi nào đến lúc ta sẽ báo cho người biết, Hải Báo Bang của người đã phải một phen nhọc nhằn, ta không ngược đãi các người đâu.

- Vâng ... vâng ...

Triệu Chấn Đông nói xong liền kéo Kim Tùng đi ngay.

Gã đầu ghê rụt rè đi theo sau, Lý Lão Tam bỗng chộp vai gã gần giọng nói:

- Quân chết bầm cả gan, người tưởng thái giá không biết người là gì biến ra hả ?
Nạp mạng mau !

Hữu chưởng vung lên, bổ thẳng xuống đỉnh đầu gã đầu ghê.

Nam Cung Bình sửng sốt:

- Chẳng lẽ gã đầu ghê này cũng là một hán tử ư ?

Gã đầu ghê sợ rúm người ngồi thụp xuống, mắt thấy hữu chưởng của Lý Lão Tam sắp đánh vỡ sọ gã, song gã vẫn không động đậy. Lý Lão Tam bỗng chững tay lại, rồi chỉ khễ vỗ vào vai gã đầu ghê và nói:

- Đừng sợ, ta chỉ thử người thôi, đi đi !

Lý Lão Tam nói xong liền quay trở về cầm tay lái, gã đầu ghê lật đật vừa đi vừa bò trong khoang, ánh mắt như vô tình nhìn vào chỗ ẩn thân của Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình giật mình chỉ nghe một con chuột chạy qua trên mái khoang, vừa rồi chàng tưởng đầu ghê đầu ghê đã phát hiện ra mình, nào ngờ gã chỉ trông thấy chú chuột kia mà thôi.

Nam Cung Bình bất giác phì cười, thấy chung quanh không còn ai nữa, bèn nhẹ nhàng nhảy xuống, kéo mở cửa khoang vừa định vào ...

Nào ngờ chàng ngược mắt lên, chợt trông thấy trong bóng tối có một đôi mắt sáng ngời đang chòng chọc nhìn chàng, dường như gã nấp ở sau cửa khoang từ lâu và chờ chàng đi vào vậy.

Nam Cung Bình kinh hãi, vội đưa hai tay lên hộ ngực phòng thân, thì ra người đó chỉ là gã quái vật Thất Ca mà thôi.

Thất Ca mở rộng miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nhớn, đoạn quay người bỏ đi, bước chân nhẹ đến mức không hề gây nên chút tiếng động.

Nam Cung Bình kinh ngạc thâm nhủ:

- Chẳng lẽ tên quái vật này đã nghe thấy hết những gì đã xảy ra khi nãy, sao y lại thản nhiên thế nhỉ ?

Chàng sải bước đi vào thấy Phong Mạn Thiên vẫn đang ngồi uống rượu dưới đèn, lão không bao giờ ngủ và ăn cơm, như thể trời sinh lão ra là chỉ để uống rượu mà thôi.

Phong Mạn Thiên không quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Chưa ngủ hở ? Có muốn uống vài ly không ?

Nam Cung Bình trầm giọng:

- Tiền bối nếu còn tiếp tục uống rượu, e từ nay sẽ không bao giờ uống được nữa.

Phong Mạn Thiên bật cười:

- Trên cõi đời quả thực có việc gì có thể khiến lão phu không còn uống rượu được nữa ư? Vậy thì lão phu cũng muốn nghe thử cho biết.

Nói xong lại nốc vào một ngụm to. Nam Cung Bình nghiêm giọng:

- Tiền bối có biết những thuyền phu đều là phường hải tặc giết người cướp của không?

Đoạn một mạch kể lại tất cả những gì mắt thấy tai nghe khi nãy, nào ngờ Phong Mạn Thiên vẫn thản nhiên như không, Nam Cung Bình chau mày nói tiếp:

- Văn bối tuy cũng chẳng xem lũ ác tặc ấy vào đâu, song đã biết âm mưu của chúng dẫu sao cũng phải có hành động ...

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Người tưởng đâu lão phu không biết sao? Ngay khi chúng vừa bước chân lên thuyền là lão phu đã biết chúng không một tên nào tốt lành cả, chỉ có gã đầu ghê ngơ ngáo ngậy đại kia là không cùng chung phe với chúng, nên lão phu mới để cho gã đầu ghê làm đầu bếp, nhưng cũng không yên tâm, đã sớm bỏ loại thuốc có thể giải được bách độc vào trong rượu, vì vậy mà mỗi bữa ăn lão phu đều bảo người uống lấy vài ly để phòng hờ, còn như chúng muốn động võ, ha ha, đó là chúng đã tới ngày tận số. Người thấy lão phu uống rượu suốt ngày, tưởng lão phu đã say hay sao?

Nam Cung Bình trầm thờ dài:

- Tiền bối quả là tài ba ít ai bì kịp ...

Phong Mạn Thiên cười ngắt lời:

- Lão phu chẳng qua là già thành tinh, đôi mắt sáng hơn đó thôi. Khi nào người đến tuổi già như lão phu, sẽ thấy những âm mưu quỷ kế trên cõi đời đều rất đáng nực cười, có điều ... tên Lý Lão Tam cũng là một tay khá, nhưng không rõ y là cái gì biến thành ...

Nam Cung Bình thành thật:

- Hẳn y rất có lai lịch, nhưng ở trước mặt tiền bối thì y cũng khó thể thi triển.

Phong Mạn Thiên cười to:

- Bất kể lai lịch y như thế nào, đã bảo tên họ Triệu đừng bỏ thuốc độc vào thức ăn là hết sức thông minh, dù là loại thuốc mê có cao minh đến mấy và bỏ vào vật gì, nếu lão phu mà không phát hiện được thì kể như đã uống phí những bảy tám mươi năm.

- Tiền bối không định vạch trần âm mưu của chúng sao?

- Sở dĩ lão phu hằng ngày cất tiếng hú dài chính là để hù dọa chúng, bằng không chúng đã hành động từ lâu rồi, còn nếu vạch trần âm mưu giết chúng đi thì lấy ai làm việc trên thuyền ?

Bồng ngửa mặt cười dài nói tiếp:

- Lũ gian ác ấy gặp phải lão phu quả là hết thời.

Nam Cung Bình chợt nhớ ra, liền hỏi:

- Trên hóa đơn của tiền bối, món cuối cùng chả lẽ chính là bọn chúng ?

Phong Mạn Thiên cười:

- Đúng vậy ! Lão phu biết trước là sẽ có người tự động dẫn xác đến, nên chẳng cần phải tốn công đi tìm, khi nào đến nơi ... khi nào đến nơi ...

Bồng ngưng cười, nốc rượu lia lịa.

Nam Cung Bình thẫn thờ dài, nhận thấy lão nhân này rất khả kính và cũng rất đáng sợ, bỗng thấy lão chau mặt, dường như trong lòng hết sức buồn lo, hết ly này đến ly khác uống không ngừng, bỗng lại quay sang chàng nói:

- Lão phu bình sanh chỉ có một điều buồn duy nhất, người biết là điều gì không ?

Nam Cung Bình lắc đầu:

- Không !

Phong Mạn Thiên đặt mạnh chiếc ly lên bàn, thở dài nói:

- Đó chính là lão phu uống rượu không bao giờ say, dù uống liên tục cả ngày lẫn đêm thì cũng vẫn tỉnh táo như thường, thật hết sức đáng buồn.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Uống rượu không bao giờ say, đó là điều mà mọi người đều hâm mộ, sao lại đáng buồn ?

Phong Mạn Thiên giọng cảm khái:

- Người ta thường nói "Nhất túy giải thiên sầu", người đời uống rượu đại đa số là tiêu sầu giải muộn, kẻ tửu lượng kém chỉ cần uống vào chút ít là đã có thể quên hết sầu muộn, còn người tửu lượng mạnh uống mãi không say, đã hao tiền lại tốn thời gian, vậy chẳng đáng buồn sao ?

Lý luận ấy quả là chưa từng nghe bao giờ, Nam Cung Bình bất giác bật cười nói:

- Đành rằng là vậy, nhưng lão tiền bối cả đời anh hùng, danh lừng thiên hạ, về già lại được ẩn dật tại Chư Thần điện mà giới võ lâm xem như thiên đường lạc thổ, có thể nói là phúc thọ song toàn, vì sao lại phải dùng rượu tiêu sầu ?

Phong Mạn Thiên ngỡ ngẩn hồi lâu, đoạn lẩm bẩm:

- Chư Thần điện ... Chư Thần điện ...

Bỗng khoát tay cười chua chát nói:

- Lão phu đã có rượu bầu bạn, người đi ngủ đi !

Nam Cung Bình mãi đến trước khi chìm vào giấc điệp lòng hãy còn thắc mắc, chẳng hiểu vì sao Phong Mạn Thiên lại sầu khổ thế kia.

Hôm sau chàng đi lên boong thuyền thấy Triệu Chấn Đông, Kim Tùng và Lý Lão Tam vẫn làm việc như thường, dĩ nhiên chàng cũng giả vờ không biết, song trong lòng không khỏi thương hại cho số phận của những người đó.

Phong Mạn Thiên bỏ cả tiếng hú như thường lệ, càng uống rượu dữ dội. Nam Cung Bình thấy tinh thần lão như ngày càng thêm bại hoại, nổi ưu uất trong lòng càng trĩu nặng, chẳng khác nào những mãnh thú trong lồng kia.

Phải biết nước và thức ăn trên thuyền rất quý, bầy mãnh thú vì ăn uống thiếu thốn, thêm sóng to thuyền lắc, nên giờ đây thấy đều ngất ngư bại hoại, thậm chí không còn sức để kêu gâm nữa.

Nam Cung Bình nhìn Phong Mạn Thiên, lại nhìn bầy mãnh thú, bất giác bùi ngùi chua xót.

Bốn bề vẫn trời nước mênh mông, chẳng thấy bóng dáng một chiếc tàu thuyền nào cả, Lý Lão Tam mặt lạnh như tiền ngồi câu bên mép thuyền, chiều đến Phong Mạn Thiên cầm bầu rượu đi lên boong thuyền, đứng dựa cột buồm nhìn Lý Lão Tam câu cá và ra chiều rất thích thú.

Nam Cung Bình cười nói:

- Câu cá ngoài biển khơi thế này, có câu được không ?

Phong Mạn Thiên trầm ngâm:

- Chỉ cần có mồi ném xuống, ít ra cũng có một hai con mắc câu !

Vừa dứt lời, Lý Lão Tam giật cần câu lên, quả nhiên đã câu được một con cá màu hồng rất nhỏ.

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Con cá này chính là Hồng Ngư ngon nhất trong loài cá biển, nhấm rượu thì thật là tuyệt, chỉ tiếc là thiếu mất bàn tay nấu nướng khéo léo của lệnh đường.

Nhắc đến Nam Cung phu nhân, Nam Cung Bình không khỏi chạnh lòng đau xót, song lập tức lại nhoẻn cười nói:

- Tại hạ nấu nướng cũng không tệ lắm đâu !

Phong Mạn Thiên mừng rỡ:

- Thật chẳng ?

Nam Cung Bình cười:

- Tất nhiên là thật !

Đoạn cầm lấy con cá tươi đi xuống bếp làm ngay, phải biết Nam Cung Bình vốn thông minh tuyệt đỉnh, thử bé vẫn thường hay xem mẫu thân làm thức ăn, nên chàng cũng học được khá nhiều món. Phong Mạn Thiên hớn hở xem chàng làm, gã đầu ghê cũng đứng bên cạnh và cứ cười ngớ ngẩn.

Chốc lát đã xong xuôi, quả nhiên hết sức thơm ngon, Phong Mạn Thiên sớm đã nóng ruột, vừa uống rượu vừa ăn, chưa về đến khoang thuyền thì đã ăn hết hơn nửa con cá, thấy trên đĩa chỉ còn lại nửa phần đuôi và cái đầu cá, mới cười ngượng ngùng nói:

- Món ăn do người làm người cũng phải thưởng thức một chút.

Nam Cung Bình mỉm cười gấp lấy nửa khúc đuôi cá ăn thong thả, chàng thấy Phong Mạn Thiên vui, lòng cũng hết sức hớn hở. Phong Mạn Thiên ngoái lại nhìn, thấy gã quái vật Thất Ca cũng đang đứng cạnh toét miệng cười như cũng rất thèm, bèn mỉm cười nói:

- Người muốn ăn không ? Còn đầu cá đó, ăn đi !

Thất Ca liền cầm lấy đầu cá bỏ cả vào miệng nhai ngấu nghiến, quả giống hệt như dã thú, Nam Cung Bình thấy vậy bất giác chau mày.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Khá lắm, rõ là mẹ nào con nấy, thật không ngờ người lại làm món ăn ngon như vậy ...

Bỗng im bật, hai mắt trợn trừng, sắc mặt tái dần, đột nhiên gầm to:

- Nguy rồi !

Đồng thời vung tay, năm ngón tay vươn ra chộp tới Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình sửng sốt đến ngớ người, nào ngờ Phong Mạn Thiên lại giật lấy nửa khúc cá trên tay Nam Cung Bình, tức giận quát:

- Hay cho tên súc sanh, lão phu lại bị mắc lừa người.

Đồng thời cắn răng vung tay, khúc xương cá bay vút đi, hướng về phía Lý Lão Tam còn cầm chiếc cần câu đứng cạnh khoang thuyền. Lý Lão Tam buông tiếng cười sắc lạnh, lướt ra xa vài thước.

"Phập" một tiếng, xương cá cắm vào vách khoang, Phong Mạn Thiên quát lớn:

- Trong cá có độc, mau động thủ giết sạch bọn ác đồ này.

Nặng sắt điểm nhẹ, phi thân vọt lên. Thất Ca ngựa mặt hú dài, hết như một con mãnh thú, mười ngón tay vươn ra, nhắm một hán tử trong Hải Báo Bang chớp tới. Hán tử nọ sớm đã khiếp vía trước tiếng hú ghê rợn kia, không còn biết tránh né nữa, bị mười ngón tay của Thất Ca cắm sâu vào lồng ngực, tiếng rú thảm thiết chưa dứt đã tắt thở chết tươi.

Thất Ca tiện tay móc lấy tim gan hán tử nọ bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, ánh mắt rực hung quang, mặt đầy máu tươi, cười quái dị lao tiếp về phía một hán tử khác.

Hán tử đó sớm đã hồn phi phách tán, vội co giò bỏ chạy, nào ngờ Thất Ca chưa dứt tiếng cười, bỗng hai mắt trợn ngược và ngã ngựa ra, máu từ trong miệng chảy dài ra hai bên khoe môi.

Nam Cung Bình một chưởng đánh chết một gã đại hán, giao đấu với Kim Tùng vừa được một chiêu đã cảm thấy đầu óc choáng váng, chàng than thầm một tiếng "Thôi rồi!", không muốn bị rơi vào tay bọn ác tặc này, liền tung mình toan phóng xuống biển tự tuyệt.

Nào ngờ Triệu Chấn Đông bỗng đưa tay nắm lấy đai lưng chàng, cười gằn nói:

- Người muốn chết cách nhẹ nhàng vậy ư? Đừng có mơ!

Kéo chàng trở lại, song chàng đã bất tỉnh nhân sự.

Bên kia Phong Mạn Thiên thân hình như gió cuốn lao về phía Lý Lão Tam, Lý Lão Tam thấy đối phương võ công cao đến vậy cũng kinh hãi thán, không dám chống đỡ, vội thoái lui tránh né, cười khẩy nói:

- Lão thất phu còn chưa ngã xuống ư?

Thân pháp y tuy nhanh, song Phong Mạn Thiên lại càng nhanh hơn, chớp nhoáng chớp trúng áo Lý Lão Tam.

Lý Lão Tam kinh hãi, lao mạnh về phía trước, chỉ nghe "soạt" một tiếng, chiếc áo bị xé rách làm đôi. Lý Lão Tam hồn phi phách tán, "ùm" một tiếng lao ngay xuống biển.

Phong Mạn Thiên quay phắt lại, nặng sắt điểm nhẹ, đã lướt đến trước mặt một đại hán vạm vỡ. Đại hán này vóc dáng rất to lớn, mặt mày cũng hết sức hung ác, có tên Đại Lực Quân, lúc này gã còn vọng tưởng chống cự, nào ngờ Phong Mạn Thiên vung tay ra là đã nhắc bổng gã lên, tiện tay ném đi, đầu va vào sàn thuyền, gã đại hán rú lên thảm thiết, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Phong Mạn Thiên thân hình không ngừng, lại lao về phía Kim Tùng, ông tự biết mình đã bị trúng độc, bèn định giết sạch lũ ác tặc trên thuyền, nào ngờ loại thuốc mê này quá mạnh, dù công lực thông thần cũng không chịu đựng nổi, chỉ thấy đầu choáng

mắt mờ, bóng dáng Triệu Chấn Đông chập choáng từ một thành hai, rồi từ hai thành bốn, thoáng chốc đã hóa thành vô số bóng người chập chờn bao quanh ông.

Ông tự biết không còn chịu đựng được nữa, một đời anh hùng mà lại bị rơi vào tay bọn tiểu nhân, ông tức tối gầm lên:

- Tức chết đi thôi.

Vung tay ném nạng sắt bay đi rồi bật ngửa ngã ra, đòn cuối cùng này gồm cả sức lực toàn thân và niềm bi phẫn trong lòng, sức mạnh ghê gớm biết dường nào.

Chỉ nghe tiếng rít kinh người vút tới, Kim Tùng điếng hồn đứng thừ ra, không còn biết tránh né, bị cây nạng sắt xuyên thủng ngực từ trước ra sau, "phập" một tiếng cắm vào vách khoang. Kim Tùng bị đóng chết vào đó.

Tất cả đều xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, những kẻ may mắn chưa chết thấy đều tan gan vỡ mật đứng thừ ra như phồng đá, hai bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Gã đầu ghê ở trong bếp dưới khoang thuyền, nghe thấy tiếng động và tiếng gào thét trên boong, vội vàng lồm cồm bò lên.

Lúc bấy giờ Nam Cung Bình, Thất Ca và Phong Mạn Thiên đều đã hôn mê gục ngã, chỉ còn con chim sáo liệng quanh cột buồm, không ngớt kêu lên:

- Nực cười quá ... nực cười quá ...

Bỗng đâm sầm vào cột buồm, rơi xuống sàn thuyền.

Lý Lão Tam người ướt sũng từ dưới biển bò lên, quét mắt nhìn đoạn ơ hờ nói:

- Cũng còn may, chỉ chết mất bốn tên.

Khoát tay nói tiếp:

- Mau ném hết xuống biển và rửa sạch sàn thuyền, sáng mai ta phải khoản đãi ba tên súc sanh này một phen mới được.

Sau biến cố hãi hùng vừa qua, vẻ mặt y vẫn trơ lạnh như thường, cúi xuống điếm vào đại huyết của Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên và Thất Ca, vẫn chưa được yên tâm, lại lấy dây gân bò trói chặt ba người rồi mới vào trong khoang thay đổi y phục.

Bọn Triệu Chấn Đông sớm đã phục Lý Lão Tam sát đất, liền vâng lời thu dọn boong thuyền.

Thì ra Lý Lão Tam đã tẩm thuốc mê cực mạnh vào mỗi, khi cá cắn vào lập tức bị nhiễm ngay, Phong Mạn Thiên nhất thời sơ ý, những tưởng mình mắt thấy y đã câu được cá trên biển, lại do chính tay Nam Cung Bình làm lấy, và Lý Lão Tam vốn cực lực ngăn cản kẻ khác hạ độc, hẳn là con cá này không bao giờ có chất độc, nên ông đã yên tâm ăn lấy.

Ngờ đâu con cá ấy lại bị nhiễm qua mỗi câu loại phẩn độc mê hồn mà trong thiên hạ không có thuốc giải, đến khi Phong Mạn Thiên biết mình ngộ độc, định dùng nội lực đẩy ra thì đã không còn kịp nữa, bị người trói gô trên boong thuyền như đòn bánh tét.

Sáng hôm sau, Lý Lão Tam ngủ dậy một giấc, đi ra bảo người xối lên mình họ ba thùng nước biển, họ mới từ từ tỉnh lại.

Nam Cung Bình cảm thấy ánh nắng chói mắt, rồi thì nghe một chuỗi cười chói tai, chàng liền hồi tỉnh.

Chỉ nghe Lý Lão Tam cười lạnh lùng nói:

- Ba mươi sáu kế của ta chỉ mới gỡ có một kế mà các người đã mắc vào, thật khiến ta hết sức thất vọng.

Tuy miệng nói thất vọng, song giọng điệu ngập đầy vẻ đắc ý. Nam Cung Bình đưa mắt nhìn, thấy mình với Phong Mạn Thiên và Thất Ca đều bị trói vào thanh chắn của một chiếc lồng sắt, ngoài đôi mắt, toàn thân không hề nhúc nhích được mảy may và tê dại đến mức mất đi cảm giác.

Boong thuyền đã được dọn rửa sạch sẽ, bọn ác tặc ai nấy đều ra chiều hí hửng vui mừng. Triệu Chấn Đông tuy đứng ở đuôi thuyền cầm lái, song mắt vẫn lom lom nhìn về phía này.

Lý Lão Tam trong tay cầm một ngọn roi dài, y đưa lên trở thẳng vào mũi Phong Mạn Thiên, cười khẩy nói:

- Phong Mạn Thiên, người còn gì để nói nữa, nghe đâu võ công của người vô cùng cao siêu, nhưng giờ đây cũng phải tùy ý ta từng xẻo thôi.

Phong Mạn Thiên tuy đã hồi tỉnh, song vẫn chưa mở mắt ra, lúc này bỗng buông tiếng hừ hậm hực, chậm rãi nói:

- Lão phu sớm đã sống đủ rồi, người muốn từng xẻo thế nào tùy ý.

Lý Lão Tam trầm giọng:

- Ta chờ đợi cơ hội này đã mấy mươi năm rồi, cuối cùng hôm nay người cũng lọt vào tay ta, nếu để người chết một cách thoải mái thì ta thật có lỗi với người.

Tiếng y vốn rất thấp trầm, song đến câu sau cùng bỗng trở nên hết sức lạnh lói.

Phong Mạn Thiên trợn mắt, tái mặt hỏi:

- Người ... người ... thì ra là người.

Lý Lão Tam ngửa mặt cười:

- Khá lắm, sau cùng thì người cũng nhận ra lão nương, nhưng đã quá muộn rồi !

Tiện tay vung roi, ngọn roi vút qua cạnh Phong Mạn Thiên. Nam Cung Bình chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng hổ gầm, thì ra trong chiếc lồng sắt này là một con mãnh hổ. Con mãnh hổ ấy dường như vừa định nhảy lên, bị Lý Lão Tam đánh cho một roi khiến nó không dám nhúc nhích nữa, nằm mọp xuống như gặp phải khắc tinh.

Nam Cung Bình thấy vậy liền nghĩ đến một người, kinh hãi nói:

- Đắc Ý phu nhân !

Lý Lão Tam phá lên cười:

- Khá lắm, cả người cũng đã nhận ra lão nương.

Vừa nói vừa quay người đi, khi dứt lời vụt quay phắt lại, bộ mặt vàng ketch tro khắc của Lý Lão Tam đã biến thành gương mặt tuy tuổi thanh xuân đã qua đi song nhan sắc vẫn chưa phai tàn của Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình thầm thở dài nghĩ:

- Hôm nay mình đã bị lọt vào tay Đắc Ý phu nhân, có nói gì cũng bằng thừa, chỉ có nước chờ chết thôi.

Bèn nhắm mắt lại chẳng nói một lời. Đắc Ý phu nhân đi đến trước mặt Phong Mạn Thiên, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt ông, khẽ cười nói:

- Phong lão đầu, ta đã tưởng nhớ đến lão suốt bao năm qua, lão đoán ra được hôm nay ta sẽ đối phó với lão như thế nào chẳng ?

Đắc Ý phu nhân xoay tay, trên tay đã có thêm một chiếc túi vải nhỏ, nói tiếp:

- Lão biết trong chiếc túi này chứa đựng gì không ?

Phong Mạn Thiên nhắm mắt lặng thinh.

Đắc Ý phu nhân đảo tròn mắt, cười khanh khách:

- Trong chiếc túi này có chứa mị dược độc nhất thiên hạ, bất kỳ ai chỉ cần ngửi vào một chút là tức khắc lửa dục bùng dậy, lão có muốn ngửi chẳng ?

Khi nói vẻ mặt y thị hết sức dâm dăng, còn mắt luôn lúng liếng gợi tình. Triệu Chấn Đông đứng nhìn từ xa cũng phải ngây ngẩn ra.

Phong Mạn Thiên mặt mày tái ngắt, song vẫn ngậm miệng làm thinh.

Đắc Ý phu nhân giơ chiếc túi lên cười lẳng lơ nói tiếp:

- Nào, ngửi thử xem có thơm hay không, ngửi xong mà người lại không nhúc nhích được, mùi vị ấy chắc chắn rất là sảng khoái, cam đoan trên đời không có gì bằng.

Nam Cung Bình rùng mình, quả đó là một hình phạt tàn bạo chưa từng có trên cõi đời, không dám dần được mở mắt ra nhìn.

Chỉ thấy Đắc Ý phu nhân đưa chiếc túi đến gần mũi Phong Mạn Thiên. Phong Mạn Thiên mắt nhắm nghiền, trán đầm mồ hôi, cố sức đến mấy cũng không di chuyển đưa mũi đi được nơi khác.

Bỗng sau lưng vang lên một tiếng thảng thốt, con mãnh hổ giật mình gầm vang và làm cho chiếc túi trong tay Đắc Ý phu nhân bật lên.

Đắc Ý phu nhân chau mày quay phắt lại, chỉ thấy gã đầu ghẻ trở to mắt nhìn y thị, lấp bắp nói:

- Lão ... lão nhân gia sao lại biến thành nữ thế này ?

Đắc Ý phu nhân chúm chím cười:

- Người thấy ta có đẹp không ?

Gã đầu ghẻ gật đầu lia lịa:

- Đẹp ... đẹp lắm !

Đắc Ý phu nhân bật cười:

- Đến như người mà cũng biết phân biệt được đẹp. Thôi được, hãy mau đi làm lấy vài món ăn ngon, ta sẽ cho người ngắm nhìn thêm vài lần nữa.

Gã đầu ghẻ toét miệng cười ngớ ngẩn, tung tăng đi xuống khoang thuyền.

Đắc Ý phu nhân đưa tay vuốt tóc, khẽ cười nói:

- Phong lão đầu, lão thấy ngay cả hấn ta mà cũng biết ta.

Bỗng trông thấy bên cạnh có một gã đại hán mắt đỏ quạch đang khao khát nhìn thị như dã thú, liền hỏi:

- Người làm gì vậy ?

Gã đại hán thoáng run rẩy, mặt đỏ bừng, song dang hai tay ra ôm chầm lấy Đắc Ý phu nhân, lớn tiếng nói:

- Ta van nàng, ta van nàng ... ta không còn chịu được nữa ...

Thì ra vừa rồi tiếng hổ gầm đã làm chiếc túi run bật, rơi ra một ít dược phấn, theo gió bay vào mũi gã đại hán này, hiện gã đã bị dục tính làm cho lửa dục bừng lên, không còn kềm chế được nữa.

Vì quá bất ngờ nên Đắc Ý phu nhân bị hai cánh tay sắt của gã đại hán ôm chặt vào lòng, cảm thấy khắp người gã nóng rực, lòng cũng không khỏi xao động, thị vốn rất dâm dật, nên liền cười khúc khích nói:

- Đồ chết bầm ...

Rồi bị gã đại hán đè xuống sàn thuyền. Triệu Chấn Đông tức giận lao tới, rút ra một ngọn trủy thủ, vung tay đâm vào sống lưng đại hán kia, gằn giọng nói:

- Người dám vô lễ với phu nhân ?

Gã đại hán rú lên một tiếng thảm thiết, bật ngã ra chết ngay.

Đắc Ý phu nhân mặt ửng đỏ, đứng lên nói:

- Ai bảo người giết hấn ta chứ ?

Triệu Chấn Đông ngơ ngẩn, Đắc Ý phu nhân cười khê:

- À, ta hiểu rồi, thì ra là người ghen.

Bất thần vung tay, đánh Triệu Chấn Đông ngã lăn đi hai vòng.

Đắc Ý phu nhân ngưng cười, ánh mắt lạnh lùng quét quanh, lướt qua từng gương mặt của mỗi đại hán, đoạn gằn giọng nói:

- Chỉ cần các người biết vâng lời, ta chẳng bạc đãi một ai cả, nhưng không ai được ghen tuông, hiểu chưa ?

Đi đến trước mặt Triệu Chấn Đông, chậm chậm đưa tay ra. Triệu Chấn Đông mặt tái mét, song lại không dám tránh né.

Ngờ đây Đắc Ý phu nhân chỉ vuốt nhẹ lên má y, nhoẻn cười nói:

- Hãy ném xác tên kia xuống biển, cầm lái cho đàng hoàng, hiểu chưa ?

Triệu Chấn Đông như được đại xá, vội vàng bỏ đi ngay.

Nam Cung Bình trông thấy hết mọi sự, trong lòng không khỏi thở dài não nuột, lọt vào trong tay loại người đàn bà này, thật thà chết còn hơn sống.

Chỉ thấy gã đầu ghê bưng một chiếc mâm đi lên, trên mâm là sáu đĩa thức ăn thơm phức. Đắc Ý phu nhân cười nói:

- Bữa ăn hôm nay cứ bày luôn tại đây, muốn vừa ăn vừa xem trò của Phong lão đầu.

Bọn đại hán lập tức răm rắp vâng lời, thoáng chốc đã bày xong bàn ghế. Đắc Ý phu nhân cầm lấy một ly rượu đưa đến trước mặt Phong Mạn Thiên nói:

- Thơm không ?

Lại cầm lấy một đĩa thức ăn đưa qua đưa lại trước mặt ba người. Gã quái vật Thất Ca nhe hàm răng trắng nhởn ra, mắt như bốc lửa.

Đắc Ý phu nhân lắc chiếc túi vải cười nói:

- Đừng sợ, giờ thì ta đã đổi ý, để cho các người bị cơn đói khát hành hạ trước, rồi sau đó hẵng ném mùi lửa dục thiêu thân.

Đoạn khoát tay nói tiếp:

- Hãy tạm buộc tay lái vào mạng thuyền, rồi đến hết đây để uống mừng thắng lợi.

Lúc này trên thuyền ngoài nhóm Nam Cung Bình ba người, chỉ còn lại bảy người vừa ngồi đầy một bàn, nhưng bọn Hải Bảo Bang tuy bình nhật hết sức hung tàn, song ở trước mặt Đắc Ý phu nhân đâu dám ngồi xuống, nhưng khi ánh mắt chạm vào làn thu ba của Đắc Ý phu nhân, liền nghe lòng lâng lâng, không còn tự chủ được nữa.

Trời xanh biêng biếc bao la, ngồi uống rượu trên thuyền quả là một điều hết sức lý tưởng, huống hồ Đắc Ý phu nhân giờ đây lại đã chế ngự được kẻ cường thù đại địch duy nhất trong đời mình, lòng càng thêm hớn hở vui mừng, nâng ly cười nói:

- Phong Mạn Thiên hồi Phong Mạn Thiên, nghĩ khi xưa người hỏa thiêu Vạn Thú sơn trang, khiến cho ta không nơi nương tựa, biết bao là oai phong. Hai tháng trước tại Nam Cung sơn trang, người đã dùng lời xảo trá khiến cho ta suýt nữa táng mạng, biết bao là sát khí, nhưng hôm nay oai phong và sát khí của người còn đâu nữa, xem ra Đắc Ý phu nhân này bình sanh điều đặc ý vẫn rất nhiều, điều bất ý rất ít.

Trong khi nói y thị đã uống vào ba ly rượu, hai má ửng hồng, làn thu ba càng thêm ướt át quyến rũ.

Bọn Hải Bảo Bang những kẻ ăn to uống lớn lúc này cũng đã ngà say, lòng e sợ nhờ hơi men xưa tan đi hết bảy phần, cử chỉ liền trở nên số sàng hơn.

Gã đầu ghẻ lên xuống mang rượu và thức ăn, mặc dù mặt đỏ tai, song đôi mắt vẫn luôn hau háu nhìn Đắc Ý phu nhân.

Nam Cung Bình lòng ngổn ngang trăm mối, chẳng rõ nên khóc hay nên cười, bỗng thấy Đắc Ý phu nhân nhẹ vén làn tóc, đứng đĩnh đi đến trước mặt chàng, ngắm nhìn chàng từ đầu đến chân mấy lượt rồi nhoẻn cười nói:

- Tiểu đệ đệ năm nay đã được bao nhiêu tuổi rồi ?

Nam Cung Bình cắn răng ngậm thính. Đắc Ý phu nhân cười nói tiếp:

- Còn trẻ thế này mà chết đi thì thật đáng tiếc, nếu chịu ngoan ngoãn vâng lời tỷ, không chừng ...

Bỗng nghe loảng xoảng vang lên liên hồi, ly chén vung vãi trên bàn, bảy gã đại hán đã ngã ra trên sàn thuyền như thể đã say khướt.

Đắc Ý phu nhân cười khinh:

- Rõ là quân vô dụng, mới ba ly mà đã say mềm ...

Chưa nói dứt lời bỗng tái mặt kêu lên:

- Nguy rồi !

Lập tức lướt đến cạnh gã đầu ghẻ, nhanh như chớp chộp vào cổ tay gã.

Gã đầu ghẻ hoảng kinh:

- Cái ... cái gì vậy ?

Đắc Ý phu nhân gần giọng:

- Nô tài quả là to gan, dám bỏ thuốc độc vào rượu, mau đưa thuốc giải ra đây, bằng không ...

Gã đầu ghê bỗng ngửa mặt cười:

- Người cũng đã phát giác rồi ư ? Nhưng có điều đã quá muộn màng.

Gã bắt chước giọng điệu của Đắc Ý phu nhân vừa rồi, giờ chính y thị nghe thấy cũng mặt mày tái ngắt. Nam Cung Bình và Phong Mạn Thiên lập tức tinh thần phấn chấn.

Chỉ nghe gã đầu ghê cười nói:

- Đây vốn là thuốc của các người, giờ mang cho các người thưởng thức, vậy là hợp lẽ quá rồi.

Trong khi ấy Đắc Ý phu nhân đã ngã lăn ra trên sàn thuyền. Gã đầu ghê cười khanh khách nói tiếp:

- Đắc Ý phu nhân, giờ phút đắc ý của người cũng quá là ngắn ngủi.

Nam Cung Bình thấy lời lẽ và cử chỉ của gã cũng vẫn ngỡ ngác ngây dại, bèn thẳm nói:

- Quả là con người không thể xét đoán tướng mạo, lòng người không thể đo lường bằng cân thước, thật chẳng ngờ một kẻ xấu như vậy mà lại có mưu trí đến thế, nhưng ngoài kẻ ngổ ngáo như vậy, ai mà có thể qua mặt được Đắc Ý phu nhân ?

Gã đầu ghê khúm núm đi đến mở trói cho Nam Cung Bình ba người, song huyết đạo của họ bị điểm, vẫn không thể động đậy được.

Phong Mạn Thiên kính cẩn nói:

- Đại ân không dám cảm tạ bằng lời, xin các hạ hãy giải khai huyết đạo giùm cho.

Gã đầu ghê cười ngớ ngẩn:

- Huyết đạo gì kia ?

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Nếu các hạ không muốn lộ chân tướng, thì tại hạ cũng không dám cưỡng ép.

Nam Cung Bình thẳm nhủ:

- Người này tuy có tấm lòng hiệp nghĩa, chỉ là tình cờ đối gạt được Đắc Ý phu nhân, song chẳng qua cũng là một kẻ tầm thường thôi, sao Phong Mạn Thiên lại cho là một bậc cao nhân ?

Chỉ nghe Phong Mạn Thiên tử mĩ nói ra phương cách giải huyết, gã đầu ghẻ nằm mọp lên mình Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên nói đến đâu thì gã làm theo đến đó, dù vậy cũng phải tốn mất rất nhiều thời giờ, gã mệt đến đổi thở hào hển.

Nam Cung Bình cảm thấy mùi hôi thối tràn ngập vào mũi, cơ hồ nôn tháo ra, và đôi tay gã lại còn dính đầy dầu mỡ, khiến chàng thật chẳng tài nào chịu nổi, vừa được giải khai huyết lập tức vung tay xô gã dang ra.

Gã đầu ghẻ loạng choạng lùi sau vài bước, rồi thì ngồi bệt xuống sàn thuyền.

Phong Mạn Thiên liền sầm mặt nói:

- Người chê y dơ bẩn ư ? Nếu không có người dơ bẩn này thì kẻ thông minh như người đã nằm trong bụng cá từ lâu rồi.

Gã đầu ghẻ cười giả lả:

- Tiểu nhân vốn là dơ bẩn, chẳng trách được công tử hất hủi.

Hành động của Nam Cung Bình vừa qua vốn chẳng phải định tâm, giờ cảm thấy hết sức hổ thẹn, vừa giải huyết cho Phong Mạn Thiên vừa đưa tay ra đỡ gã đầu ghẻ.

Gã đầu ghẻ hoảng hốt:

- Không dám, không dám, kéo làm bẩn tay công tử mất.

Nam Cung Bình nghe nói vậy lại càng thêm hổ thẹn. Phong Mạn Thiên chẳng thèm đếm xỉa tới chàng, cao giọng nói:

- Phong Mạn Thiên này cả đời chưa từng biết quỳ với ai, nhưng hôm nay ...

Bỗng quỳ sụp xuống vái lạy gã đầu ghẻ. Gã đầu ghẻ hoảng kinh, cũng vội quỳ xuống vái trả.

Phong Mạn Thiên nghiêm giọng:

- Tại hạ không phải là vái lạy các hạ đã cứu mạng, mà là đã giúp cho tại hạ không bị chết một cách nhục nhã.

Gã đầu ghẻ bối rối thốt chẳng nên lời, Nam Cung Bình cả đời chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn như lúc này, bởi chàng chưa từng làm điều gì trái với lương tâm, nên bèn lúng búng ngỏ lời cảm kích.

Gã đầu ghẻ vội xua tay lia lịa:

- Không dám ! Không dám !

Gã quái vật Thất Ca nắm lấy đôi tay một gã đại hán kéo ra mạn thuyền.

Nam Cung Bình ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ định làm gì vậy ?

Thất Ca lạnh lùng:

- Ném xuống biển cho cá ăn !

Nam Cung Bình khẽ chau mày:

- Hà tất như vậy, mặc dù chúng ...

Phong Mạn Thiên lạnh lùng ngắt lời:

- Đối với kẻ thù thì người nhân từ, thương tiếc, đối với ân nhân thì ... hừ hừ !

Nói xong liền ngoảnh mặt đi nơi khác.

Gã đầu ghê đưa mắt nhìn Nam Cung Bình, ấp úng nói:

- Giết chúng đi thì tiểu nhân cũng thấy không nỡ, chi bằng bỏ chúng lên thuyền cấp cứu, mặc cho chúng trôi giạt trên biển cả, khi nào chúng hồi tỉnh, sống hay chết là tùy ở số mệnh, vậy thì tốt hơn.

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Các hạ đã có ý như vậy cũng tốt.

Mặc dù ông vốn định đưa chúng về đảo, song giờ lại tuyệt đối không đề cập đến, thế là ba người cùng bỏ chiếc thuyền con cứu cấp xuống biển.

Gã đầu ghê lẳng xăng mang đến rất nhiều thức ăn và nước uống bỏ xuống thuyền con, nước biển chảy xiết, chốc lát hai chiếc thuyền đã cách nhau rất xa, rồi thì chiếc thuyền con chỉ còn là một chấm đen, và sau cùng hoàn toàn biến mất, chẳng ai biết được số phận của bảy nam một nữ ấy rồi đây sẽ ra sao trên biển cả muôn trùng.

Phong Mạn Thiên không còn để cho gã đầu ghê nấu bếp nữa, vẻ mặt ông tuy mỗi lúc càng thêm âm trầm, tâm trạng mỗi lúc càng thêm buồn bực, song thái độ đối với gã đầu ghê thì mỗi lúc càng thêm tôn kính.

Sau khi ba người bị khống chế, Đắc Ý phu nhân đã ra lệnh cho thuyền quay ngược trở về, hiện tại phải vòng trở lại, Nam Cung Bình suy tới nghĩ lui, cũng phát hiện gã đầu ghê quả có nhiều điều khác lạ, bèn không nén được hỏi:

- Tại hạ xin mạn phép hỏi một câu, chẳng hay các hạ cao danh quý tánh ?

Gã đầu ghê cười ngớ ngẩn:

- Danh tánh của tiểu nhân đâu có đáng để nói ra, nhưng danh tánh của công tử thì tiểu nhân đã biết từ lâu, bởi tiểu nhân có quen với một người bạn của công tử.

Nam Cung Bình mừng rỡ:

- Thật chẳng ?

Gã đầu ghê nhìn về chốn biển xa, ánh mắt bỗng xao động, chậm rãi nói:

- Người ấy chẳng những là bạn mà còn rất thân thiết với công tử.

- Các hạ quen với Long đại ca phải không ?

Gã đầu ghẻ nhẹ lắc đầu:

- Không phải !
- Vậy hẳn là Thạch tứ ca rồi.
- Cũng không phải !
- Vậy thì là Tư Mã lão tiêu đầu ? ... Lỗ nhị thúc ...

Chàng một lòng muốn biết lai lịch gã đầu ghẻ này, bèn nêu ra hàng loạt những người bạn cũ lẫn mới quen.

Gã đầu ghẻ lắc đầu liên tiếp, Nam Cung Bình chợt động tâm:

- "Hay là phái nữ !"

Bèn nêu ra Quách Ngọc Hà, Vương Tố Tố và ngay cả Diệp Mạn Thanh.

Gã đầu ghẻ vẫn cứ lắc đầu, song ánh mắt trước sau vẫn hướng đi nơi khác.

Nam Cung Bình trầm nhủ:

- "Đại tẩu mình vốn tính phong lưu, nói năng dịu ngọt hòa nhã, rất giỏi giao tế, Vương Tố Tố thùy mị đoan trang, không bao giờ làm buồn lòng kẻ khác, Diệp Mạn Thanh tuy kiêu ngạo song hào phóng bật thiệp chẳng kém gì nam giới, mặc dù họ đều là nữ nhi, song cũng còn có khả năng kết giao với người này."

Chàng trầm buông tiếng thở dài, lại nghĩ tiếp:

- "Ngoài ra chỉ còn có Mai Ngâm Tuyết là tương tri của mình, nhưng nàng tính tình lạnh nhạt, lại ưa sạch sẽ, mười năm ròng rã nằm trong quan tài, khi bước ra mà y phục vẫn trắng sạch như tuyết, đáng kể được là người sạch sẽ nhất trong khắp thiên hạ, người này dầu có thật là một vị phong trần dị nhân thì nàng cũng chẳng bao giờ tiếp xúc, huống hồ người này lại không phải là bậc phong trần dị nhân, mình đâu thể nêu danh tánh nàng ra được."

Cái tên "Mai Ngâm Tuyết" mãi mãi là quý báu ở trong đáy lòng Nam Cung Bình, và chàng cũng cất giấu rất là sâu kín, chàng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Tại hạ không đoán ra được.

Gã đầu ghẻ dăm chiêu nhìn về chốn xa một hồi thật lâu, đoạn mới chậm rãi nói:

- Ngoài những người vừa kể, công tử không còn người bạn nào khác nữa ư ?

Nam Cung Bình trầm ngâm:

- Không ... còn ... nữa !

Gã đầu ghẻ lại thờ ra hồi lâu, bỗng cười ngớ ngẩn nói:

- Thôi hiểu rồi, hẳn người ấy chỉ là mạo nhân mà thôi.

Đưa tay nắm dây buồm đứng lên, đi đến cạnh tay lái, lẳng lặng cúi nhìn sóng biển.

Phong Mạn Thiên đang cầm lái, quay lại nhìn về phía Nam Cung Bình, như muốn nói gì đó, bỗng nghe gã đầu ghẻ kinh hãi la lên:

- Thôi nguy rồi !

Phong Mạn Thiên kinh ngạc:

- Việc gì mà nguy ?

Gã đầu ghẻ đưa tay chỉ vào khoang thuyền, Phong Mạn Thiên mọp xuống nhìn, lập tức mặt mày biến sắc, thì ra khoang thuyền chỉ còn cách mặt biển chừng ba thước nữa thôi.

Nam Cung Bình kinh hãi:

- Chả lẽ thuyền đang chìm dần ?

Phong Mạn Thiên lặng thinh, một chân điểm nhẹ, phóng vút xuống khoang thuyền, chiếc nạng sắt của ông tuy đã bị ném xuống biển, song hành động vẫn hết sức nhanh nhẹn.

Nam Cung Bình cũng theo sau xuống khoang thuyền, hai người cùng nhìn nhau, sắc mặt đều tái mét, thì ra nước biển đã ồ ạt chảy qua cửa khoang, rồi sau đó nước biển xô bật cửa khoang, cuộn cuộn tuôn ra, khoang chứa thực phẩm đã tràn ngập nước biển, hàng hóa theo nước cuốn ra.

Trong thoáng chốc, nước biển đã ngập lên bụng Nam Cung Bình. Phong Mạn Thiên vội quát:

- Lui ra mau !

Hai người cùng phóng lên boong thuyền, Thất Ca đang ở trên cột buồm cũng thoăn thoắt leo xuống.

Gã đầu ghẻ kinh hoàng nói:

- Thế nào rồi !

Phong Mạn Thiên trầm giọng:

- Khoang thuyền bị vỡ nứt, nước biển tràn vào, có lẽ chừng nửa giờ nữa thuyền sẽ chìm.

Gã đầu ghẻ thừ ra một hồi, bỗng giậm chân nói:

- Thảo nào Đắc Ý phu nhân khi chưa hành động, ngày nào cũng vào trong khoang thuyền một lần, hẳn sớm đã phá thủng một lỗ ở chỗ kín đáy, mỗi ngày đều vào

đáp lại một lần, nếu độc kế thành công thì sẽ trảm lại lỗ thủng, còn như bất thành thì cùng chết cả, vậy mà chúng ta chẳng một ai hay biết.

Nam Cung Bình hậm hực:

- Thật là độc ác, thảo nào y thị đã tự nói có ba mươi sáu độc kế, giờ chúng ta có cách cứu chữa không ?

Phong Mạn Thiên lạnh lùng:

- Ngoại trừ bỏ thuyền, còn có cách gì khác hơn nữa ?

Gã đầu ghê thở dài:

- Phải chi tại hạ không đề nghị đem chiếc thuyền cứu cấp ... ôi, tại hạ ... tại hạ ...

Phong Mạn Thiên ngược mặt cười:

- Tính mạng bọn này vốn do các hạ đã cứu, có gì mà các hạ phải áy náy ? Sự sống chết là do ở số mệnh, chết có chi là đáng kể ? Nhưng có điều Phong Mạn Thiên này cuối cùng cũng chết bởi tay Đắc Ý phu nhân, xuống dưới suối vàng còn phải trông thấy y thị đắc ý, thật là khó thể cam tâm.

Nam Cung Bình quay đi nói:

- Để tại hạ xem thử có thể nào ...

Phong Mạn Thiên ngắt lời:

- Còn xem gì nữa ? Thức ăn và nước uống thủy đều bị thấm nước hết, chúng ta dù có khả năng lướt trên mặt biển thì cũng sẽ bị chết đói chết khát.

Nam Cung Bình ngăn người chững bước. Gã đầu ghê bỗng khẽ thở dài nói:

- Phong lão tiên bối quả có hào khí xem nhẹ cái chết.

Phong Mạn Thiên cười vang:

- Phong Mạn Thiên này đã chán sống từ lâu rồi, đâu phải là có hào khí xem nhẹ cái chết. Thất Ca, hãy xuống dưới khoang tìm trong nước biển lấy một hủ rượu chưa khai mang lên đây, trước khi chết lão phu phải uống một bữa cho thỏa, để khỏi uổng phí cuộc đời này.

Trong đầu óc gã quái vật Thất Ca dường như không hề có quan niệm về sự sống chết, quả lập tức xuống khoang thuyền tìm mang lên hai hủ rượu và nói:

- Chỉ còn lại được hai hủ, ngoài ra đều bị vỡ cả rồi.

Phong Mạn Thiên lập tức mở nắp ra uống ừng ực, thuyền mỗi lúc càng chìm nhanh hơn, những con mãnh thú mặc dù đã kiệt sức, xong lúc này dường như theo bản năng cũng cảm thấy được nguy cơ của sự chết, chúng ở trong lồng gằm vang dữ dội.

Phong Mạn Thiên ngồi giữa boong thuyền, mắt nhìn biển nước mênh mang, hai tay nâng hủ rượu nốc lia lia. Nam Cung Bình cũng ngồi cạnh thỉnh thoảng uống một ít, bỗng chàng bỗng tiếng thở dài nào nuốt.

Phong Mạn Thiên lạnh lùng nói:

- Gì mà người thở dài ? Đàng nào đến Chư Thần điện thì người sống không bằng chết, chết đi lúc này lại còn sống hơn nhiều.

Nam Cung Bình trong nhất thời cũng chưa hiểu ra ý nghĩa trong câu nói của Phong Mạn Thiên, chàng cao giọng nói:

- Văn bối tuy bất tài song cũng không phải là hạng ham sống sợ chết, có điều văn bối bỗng nhớ đến một người, không nén được mới bỗng tiếng thở dài, phải chi có mặt người đó ở đây thì chưa chắc Đắc Ý phu nhân đã thực hiện được độc kế.

Gã đầu ghẻ mắt bỗng rục lên:

- Người đó là ai vậy ?

Nam Cung Bình chậm chậm lắc đầu:

- Mai ...

Gã đầu ghẻ giật nảy mình buột miệng:

- Mai Ngâm Tuyết !

Nam Cung Bình biến sắc:

- Các hạ biết nàng ư ?

Gã đầu ghẻ không đáp, run giọng nói:

- Trong lúc này sao công tử lại nghĩ đến nàng ấy ?

Nam Cung Bình thở dài buồn bã:

- Sao tại hạ lại không nghĩ đến nàng ? Ôi ... tại hạ có quên nàng bao giờ đâu !

Chàng bỗng thấy gã đầu ghẻ toàn thân không ngớt run rẩy, mắt cũng rân rấn lệ.

Nam Cung Bình ngạc nhiên:

- Các hạ sao lại ...

Gã đầu ghẻ run giọng:

- Được nghe công tử nói câu ấy, tại hạ dù có chết cũng ...

Gã quái vật Thất Ca hít sâu một hơi ngửi lấy gió biển, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Lục địa, lục địa ...

Phong Mạn Thiên nhướng mày:

- Gì vậy hở ?

Thất Ca giọng quả quyết:

- Phía trước kia là lục địa !

Gã đầu ghẻ liền bỏ dở câu nói, quay sang Thất Ca hỏi:

- Sao các hạ biết phía trước là lục địa ?

Phong Mạn Thiên thở dài:

- Loài người tuy là linh hồn của vạn vật, song khứu giác vẫn kém xa loài vật, hãy xem bầy thú kia lúc này dáng vẻ đã khác đi rất nhiều, chứng tỏ chúng đã ngửi được bầu không khí của lục địa.

Gã đầu ghẻ ngạc nhiên:

- Nhưng mà y ...

Phong Mạn Thiên cười nhếch môi:

- Các hạ muốn hỏi tại sao y lại ngửi được không khí lục địa phải không ? Điều ấy chẳng bao lâu nữa các hạ sẽ rõ.

Đoạn nhắm mắt lại, không nói thêm một lời nào nữa.

Gã quái vật Thất Ca trèo lên cột buồm đưa mắt nhìn một hồi rồi leo trở xuống, tìm lấy một cái thùng sắt, phóng xuống khoang thuyền, mạn thuyền lúc này chỉ còn cách mặt biển chừng một thước nữa thôi.

Ba người bỗng phát hiện sinh cơ trong cái chết, đó lẽ ra là một điều rất đáng mừng, song Nam Cung Bình, Phong Mạn Thiên và ngay cả gã đầu ghẻ lại không hề có chút vui mừng nào cả.

Nam Cung Bình lòng đầy hồ nghi, không nén được hỏi:

- Các hạ nghe câu nói của tại hạ, dù có chết cũng thế nào ?

Gã đầu ghẻ thừ ra một hồi đoạn thờ thần nói:

- Dù có chết cũng cảm thấy công tử thật đáng buồn cười, đáng tội nghiệp và rất đáng tiếc.

Nam Cung Bình thất vọng buông tiếng thở dài, thừ ra hồi lâu, không nén được lại hỏi:

- Vì sao lại đáng tiếc ?

Gã đầu ghẻ chậm rãi đứng lên, đi ra trước mũi thuyền nói:

- Khi nãy công tử nêu ra danh tánh của những người bạn thầy đều là trang hiệp sĩ lừng danh trong giới võ lâm, ngay như Diệp Mạn Thanh và Vương Tố Tố cũng là những người con gái xinh đẹp dịu hiền, còn Mai Ngâm Tuyết thì ... hừ hừ, y thị lòng dạ lạnh lùng tàn bạo, thanh danh lại xấu xa, và tuổi tác cũng lớn hơn công tử nhiều, vậy mà

trước lúc chết công tử lại chỉ nghĩ đến y thị, chẳng rất đáng tiếc, đáng buồn cười và đáng tội nghiệp sao ?

Nam Cung Bình mặt tái đi, ngồi xuống sàn thuyền lẳng lặng uống liên tiếp mấy hợp rượu, bỗng chậm chậm đứng lên đi đến sau lưng gã đầu ghẻ, chậm rãi nói:

- Vô luận các hạ nói sao, nhưng tại hạ biết rõ nàng là người rất đa tình, rất hiền dịu và cao cả, vì cứu và bảo vệ cho kẻ khác, nàng đã không quản mọi gian khổ và sỉ nhục, dẫu thanh danh nàng không tốt đẹp, tuổi nàng lớn hơn tại hạ nhiều, nhưng nếu được quỳ dưới chân nàng, tại hạ hết sức vui lòng mãn nguyện.

Gã đầu ghẻ rung người, nhưng không quay đầu lại.

Nam Cung Bình mắt ngật thâm tình nhìn vào gã đầu ghẻ, chậm rãi nói:

- Nàng là người rất ưa sạch sẽ, vậy mà vì tại hạ, nàng đã chẳng ngại chịu đựng sự dơ bẩn. Nàng là người kiêu ngạo, vậy mà vì tại hạ, nàng đã chẳng quả chấp nhận sự khuất nhục. Mặc dù nàng biết bao thương mến tại hạ, nhưng lúc tại hạ còn sống nàng không bao giờ thổ lộ, chỉ một mình chịu đựng khổ đau, chỉ một lần lúc tại hạ sắp chết, nàng mới biểu lộ rõ một chút, đó chẳng qua là vì ... là vì ...

Chàng chưa nói dứt lời đã ràn rụa nước mắt. Gã đầu ghẻ đôi vai run rẩy, hai dòng lệ long lanh chảy dài trên gương mặt xấu xí dơ bẩn.

Nam Cung Bình đưa tay lau nước mắt bỗng bi thiết gào lên:

- Ngâm Tuyết, vì sao nàng muốn giấu giếm Nam Cung Bình này nữa, chẳng lẽ sự hy sinh của nàng vì kẻ này còn chưa đủ nhiều hay sao ? ...

Gã đầu ghẻ bỗng thống thiết kêu lên:

- Bình ...

Quay lại nhào vào lòng Nam Cung Bình, ôm chặt lấy chàng nghẹn ngào nói:

- Thiếp sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa, kể từ nay thiếp sẽ chẳng bận tâm đến điều gì khác nữa, dù có già nua xấu xí, dù thiên hạ có nguyên rủa thiếp là một dâm phụ độc ác thì thiếp cũng luôn theo bên cạnh chàng, và bất kể chàng có ghét bỏ thiếp hay không.

Nam Cung Bình mặt ràn rụa nước mắt:

- Tôi rất ghét nàng, rất ghét nàng, tại sao nàng không cho tôi biết sớm, tại sao một mình chịu khổ ?

Mai Ngâm Tuyết ngậm ngùi:

- Chàng không biết đã bao lần thiếp định lột bỏ cái bề ngoài giả tạo xấu xí này, cho chàng biết thiếp luôn ở bên cạnh chàng, dù là chân trời góc biển ...

Phong Mạn Thiên vẫn ngồi yên, không hề ngoảnh lại, song trong đôi mắt nhắm nghiền cũng đã chảy ra hai dòng lệ nóng. Dù lòng dạ ông cứng rắn như sắt đá, song cũng không khỏi xúc động trước nỗi chí tình thâm sâu kia.

Đột nhiên "rầm" một tiếng, thân thuyền rung động mạnh, hai hủ rượu trên sàn thuyền bật tung lên, sánh ra ngoài lênh láng, thì ra thuyền đã mắc cạn, và cách bờ cát đầy mỏm đã không đầy ba mươi trượng, nước biển vẫn chưa lên đến boong thuyền.

Nỗi vui mừng bởi cuộc trùng phùng, lại vừa thoát chết, đã lấn át đi mọi sầu lo đau khổ, Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết tay trong tay bước chân trên nước biển, cùng đi lên trên hòn đảo vô danh và không ai biết đến.

Phong Mạn Thiên thấy đôi trẻ tình nồng khắng khít, lòng vừa mừng lại vừa đau khổ, tại sao trời cao lại luôn tạo ra nhiều trắc trở cho những cuộc tình chân thành tha thiết thế này ? Chẳng lẽ trong cuộc sống bình thường không thể vun bồi nên những mối tình không bình thường hay sao ?

Mai Ngâm Tuyết rửa sạch thuốc dịch dung, lộ ra gương mặt tuy tiêu tụy song vẫn hết sức diễm lệ. Chỉ thấy cảnh sắc xung quanh vô cùng tươi đẹp, mùi hoa thơm ngát, tiếng chim hót líu lo, mọi sự xấu xa trên đời đều như cách họ rất xa.

Dưới gốc một ngọn dừa cao, hai người thủ thủ cùng nhau kể lể bao nỗi nhớ nhung.

Dưới gốc một ngọn dừa cao khác, Phong Mạn Thiên ngồi nốc hết số rượu cạn trong hủ, một cơn sóng xô vào, đưa chiếc thuyền lên trên bãi cát, bầy thú trên boong thuyền chột trông thấy lục địa, lập tức như hồi phục oai phong, cùng không ngớt gầm rống vang dội.

Gã quái vật Thất Ca chẳng rõ tìm đâu ra rất nhiều quả dại, rồi lại nhặt đến vài trái dừa, nhưng khi bỏ ra thì bên trong đã khô nước, thì ra chúng đã rụng xuống lâu lắm rồi.

Mai Ngâm Tuyết nghiêng người dựa vào thân cây, miệng nhai trái cây, khẽ cười nói:

- Phải chi chúng ta có thể ở mãi đây, thiếp thật không muốn trở về nữa. Đáng tiếc là chiếc thuyền này có thể sửa chữa, khi nào sửa chữa xong, ôi ...

Tiếng sóng vỗ bờ phối hợp với giọng nói mơ màng của nàng, quả giống như một khúc nhạc tuyệt vời ...

Nam Cung Bình thở dài:

- Ai mà muốn trở về ...

Bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết biến sắc mặt, hoảng hốt kêu lên:

- Nguy rồi !

Rồi thì phi thân lao về phía Phong Mạn Thiên, Nam Cung Bình giật mình kinh hãi:

- Gì vậy ?

Rồi cũng theo sau phóng đi, Mai Ngâm Tuyết nắm lấy Thất Ca, hốt hải hỏi:

- Khi này người đã tìm gặp hai hủ rượu đó ở đâu ?

Thất Ca trợn mắt nhìn nàng, không nói một lời.

Phong Mạn Thiên bỗng chậm rãi nói:

- Câu hỏi của Mai cô nương cũng giống như là của lão phu vậy !

Thất Ca đảo mắt hai vòng rồi mới nói:

- Những hủ rượu khác thấy đều bị nước biển cuốn vỡ, chỉ có hai hủ rượu kia là được để trên giá cao.

Y phải khó nhọc lắm mới nói được hết lời. Mai Ngâm Tuyết thoáng ngẩn người, đoạn hậm hực nói:

- Đắc Ý phu nhân quả là tàn độc !

Phong Mạn Thiên mặt lạnh lùng chậm rãi nói:

- Lão phu sớm đã phát giác rồi, nhưng muốn cho hai người được vui vầy trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi chết, cho nên không đành nói ra.

Nam Cung Bình ngơ ngác hỏi:

- Việc gì vậy ? Chẳng lẽ hai hủ rượu cũng có chất độc ư ?

Mai Ngâm Tuyết buồn bã gật đầu:

- Đúng vậy ! Đắc Ý phu nhân đã tin chắc khi thuyền đắm, Phong lão tiên bối chắc là tìm rượu uống, thị sợ biển cả không chìm chết được chúng ta, nên đã bỏ thuốc độc cực mạnh vào trong hai hủ rượu từ trước, ôi ... sao ta lại hồ đồ thế này, nhất thời lại không nghĩ đến độc kế của y thị luôn được sử dụng liên hoàn, kế này không thành lại còn có kế khác ...

Bỗng lớn tiếng nói:

- Phong lão tiên bối, thuốc mê của Đắc Ý phu nhân tuy không có thuốc giải được, song dược tính của thuốc độc và thuốc mê rất khác nhau ...

Nam Cung Bình liền thắc mắc hỏi:

- Khác như thế nào ?

Mai Ngâm Tuyết nghiêm giọng:

- Thuốc mê của y thị chủ yếu là làm mê loạn thần trí, dược tính lưu thông trong thần kinh đại não và lan ra rất nhanh, dù có nội lực thông thiên cũng đành phải bó tay, nhưng dược tính của thuốc độc thì lại chảy vào trong phổi và bao tử, độc tính bên trong

tuy lợi hại hơn bên ngoài gấp mười lần, song nội lực có hỏa hầu như Phong lão tiên bối, hoặc kém hơn một chút thì cũng có thể dồn đẩy được chất độc ra ngoài, vậy mà Phong lão tiên bối lại không thềm thử đến, tại sao vậy ?

Phong Mạn Thiên sụp mắt xuống:

- Lão phu một mình sống trên hoang đảo này thì có gì vui sướng, thà cùng chết với hai người, trên đường xuống dưới suối vàng cho có bạn.

Mai Ngâm Tuyết thừ ra một hồi, đoạn nở nụ cười chua chát.

Nam Cung Bình cười nói:

- Cái mạng này vốn đã chết đi rất nhiều lần, hiện chẳng qua là nhật lại được, trời cao để cho Nam Cung Bình này sống thêm một khoảng thời gian hầu được gặp lại nàng, để hai chúng ta còn có thể hưởng được vài giờ vui sướng bên nhau, tôi còn gì mà không thỏa mãn nữa ?

Chàng ngửa mặt cười rồi lại nói tiếp:

- Vả lại, con người nếu trọn đời sống một cách đường đường chính chính, lại được chết cùng với đấng anh hùng như Phong lão tiên bối và người con gái như nàng, quả là điều rất đáng vinh hạnh, tại hạ còn mong gì hơn nữa ?

Phong Mạn Thiên ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt nghiêm nghị lần đầu tiên bộc lộ vẻ cười hiền từ, lẩm bẩm:

- Khá lắm, khá lắm ...

Mai Ngâm Tuyết buông rèm mi xuống, dựa vào mình chàng. Sự chết tuy đã sắp đến gần, song họ chẳng chút sợ hãi, trái lại còn tươi cười cùng nắm tay nhau đón tiếp cái chết.

Bóng cây dừa im lìm phủ lấy hai người, chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, Phong Mạn Thiên bỗng vỗ đùi đánh đét, lớn tiếng nói:

- Hai người còn chờ gì nữa chứ ?

Mai Ngâm Tuyết và Nam Cung Bình chưng hửng, chưa hiểu ắt giáp gì thì Phong Mạn Thiên đã nói tiếp:

- Hai người yêu thương nhau tha thiết thế này, có thể nói cuộc đời lão phu lần đầu tiên mới thấy, đã là đồng mệnh uyên ương, sao không mau kết hợp đi !

Nam Cung Bình bẽn lễn:

- Nhưng ...

Phong Mạn Thiên nghiêm giọng:

- Nhưng cái gì ? Trong hoàng cảnh này, ý kiến của cha mẹ và sự mai mối đều miễn hết, để lão phu mạn phép đứng ra làm chủ hôn cho hai người nên duyên vợ chồng trước lúc lìa trần.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng đưa mắt nhìn nhau, Mai Ngâm Tuyết tuy là khoáng đạt, song lúc này cũng không khỏi thẹn thùng cúi gầm mặt, đôi mắt đảo tròn, bỗng mặt lộ vẻ u oán, cắn răng quay người sải bước bỏ đi.

Phong Mạn Thiên sững sốt:

- Sao vậy, chả lẽ cô nương không đồng ý ?

Mai Ngâm Tuyết không ngoái lại nói:

- Đúng, tiểu nữ không đồng ý !

Nam Cung Bình sững sờ:

- Nàng ... nàng ...

Phong Mạn Thiên trầm nghĩ:

- Phải rồi, Mai Ngâm Tuyết lớn tuổi hơn Nam Cung Bình nhiều, tiếng tăm lại không được tốt đẹp trong giới võ lâm, nên không khỏi có mặc cảm tự ti, dù trong lòng rất mong muốn, nhưng khi đề cập đến hôn sự thì lại động chạm đến vết thương lòng của nàng ta.

Hiểu được tâm trạng mâu thuẫn của Mai Ngâm Tuyết, Phong Mạn Thiên bèn cười khà nói:

- Mai cô nương, trước đây lão phu cứ tưởng cô nương là một người con gái thông minh, nào ngờ cô nương lại ngu xuẩn đến cực độ, trong hoàn cảnh này mà cô nương lại còn nghĩ đến những điều ấy.

Mai Ngâm Tuyết chững bước, song vẫn không ngoảnh lại.

Phong Mạn Thiên nói tiếp:

- Cô nương làm như vậy, chả lẽ muốn cùng Nam Cung Bình chết đi trong tủ hận và đau khổ hay sao ?

Mai Ngâm Tuyết hai tay ôm mặt khóc nức lên, bỗng quay lại sà vào lòng Nam Cung Bình, nghẹn ngào nói:

- Chỉ cần chàng chấp nhận, thiếp nguyện suốt đời trọn kiếp làm vợ chàng.

Nam Cung Bình xúc động:

- Tôi ... tất nhiên là chấp nhận ...

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Rõ là khùng điên ...

Đoạn mỗi tay một người kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết quỳ xuống đất nói tiếp:

- Ngày đại hỉ mà khóc cái gì ? Xin hoàng thiên hậu thổ chứng giám, thiên địa quân thần chứng giám, hôm nay Phong Mạn Thiên này làm chủ hôn cho Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết kết duyên vợ chồng, trọn đời suốt kiếp không được rời xa.

Đoạn đứng lên bước sang bên khác lớn tiếng nói tiếp:

- Tân lang và tân nương vái ba lạy, một lạy trời đất, hai lạy quỷ thần, ba lạy cha mẹ.

Bỗng quay lại ngược mặt hai người, toét miệng cười nói:

- Lạy thứ tư là dành cho ông mai này đây.

Mỗi mình ông mà kiêm nhiệm đến vai chức chủ hôn, mai nhân và tư lễ. Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết không nén được bật cười thành tiếng. Hai người mặt chưa khô nước mắt mà nụ cười lại hiện lên, cũng chẳng rõ là khóc hay cười.

Phải biết cuộc đời khó thể chấp nhận được cuộc hôn nhân của hai người, nếu không phải ở trên hoang đảo này, không có người anh hùng lỗi lạc như Phong Mạn Thiên đứng ra tác hợp, hai người đâu thương yêu nhau đến mấy cũng chẳng thể nào kết thành vợ chồng được.

Thế nhưng, lúc này độc tính đã sắp phát tác, thời gian còn lại trên trần đời không còn bao nhiêu nữa, hai người lại không khỏi vô vàn đau xót.

Phong Mạn Thiên cười ha hả:

- Hôn lễ đã xong, xin mời tân lang và tân nương hãy vào động phòng.

Mai Ngâm Tuyết đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Phong Mạn Thiên cười to:

- Đã là tân nương mà còn mắc cỡ ư ?

Đoạn hí hửng kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết đứng dậy, đưa tay chỉ hai ngọn đèn cao nói:

- Đó là đôi hoa chúc long phụng của hai người, tuy rằng quá to song rất là oai phong, còn động phòng ...

Đưa tay gõ trán lẩm bẩm:

- Động phòng ở đâu nhỉ ? À, còn khoang thuyền chưa bị ngập nước, tạm thời làm động cũng được.

Gã quái vật Thất Ca tự nãy giờ miệng vẫn cười đứng cạnh nhìn, bỗng cười nói:

- Chờ một lát !

Mọi người không hiểu gã định làm gì, chỉ thấy gã tìm lấy một chiếc búa chẻ cho thủng dưới đáy thuyền vỡ to hơn, nước biển liền từ trong khoang chảy ra. Gã lại lấy một số ván trên thuyền ra, tìm lấy ít mảnh, chiếc thuyền vốn nằm nghiêng trên bãi cát, sau nước trong khoang đều chảy ra hết, Thất Ca bèn dùng ván vá vúi lại lỗ thủng, đoạn cười to nói:

- Chúng ta đưa tân nhân cùng vào thuyền, chiều đến nước thủy chiều dâng cao, chiếc thuyền sẽ lại trở về biển cả, chúng ta chết trên biển còn hơn là chết trên hoang đảo rất nhiều.

Phong Mạn Thiên mỉm cười:

- Mấy năm gần đây người đã thông minh hơn nhiều lắm ... còn đôi thân nhân này, còn chưa mau vào động phòng đi ?

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng nắm chặt tay dựa người vào nhau, lòng tràn ngập tình nồng ý thắm lẫn xót xa tủi hận.

Phong Mạn Thiên đưa mắt nhìn đôi giai ngẫu, ngậm ngùi thâm nhủ:

- Hai người này nam tài nữ mạo quả là đẹp đôi, hôm nay ngày lành cảnh đẹp, ta được chứng kiến họ nên duyên cầm sắc, lẽ ra là một điều hết sức đáng mừng, khốn nỗi tối đa chỉ còn năm sáu giờ nữa là độc tính sẽ phát tác.

Phong Mạn Thiên tuy lòng vô vàn đau xót, song miệng lại cười to nói:

- Hôm nay vạn sự đại cát, chỉ tiếc thiếu mất hai ly rượu mừng.

Ông kéo Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết bước lên thuyền, đưa đến cửa khế cười nói:

- Động phòng hoa chúc dạ, kim bồng danh thời (đêm động phòng hoa chúc cũng chính là lúc bồng vàng đề tên). Hai người đừng để uống phí đêm xuân, mau vào đi thôi ...

Chưa dứt lời đã xô hai người vào trong và đóng sầm cửa lại, nụ cười trên mặt chợt biến mất tức thời.

Phong Mạn Thiên vịn tay vào khoang, nhắm mắt lẩm bẩm:

- Vĩnh biệt ...

Bởi ông biết khi cửa khoang thuyền đóng lại là sẽ vĩnh viễn không có ngày gặp lại nhau, ông buông tiếng thở dài thậm thượt rồi cất bước bỏ đi, ông phải một mình đón tiếp cái chết, ông vốn đến một mình, giờ lại một mình đi. Tuy nhiên, cuộc đời chói rạng của ông sẽ trở thành giai thoại mãi mãi lưu truyền trong nhân gian. Trong thoáng chốc, ông cảm thấy mình đã già nua thật sự.

Ông quay về phía Thất Ca ngoắc tay và nói:

- Lại đây !

Nào ngờ cửa khoang bỗng bật mở, Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết cùng nắm tay nhau bước ra.

Phong Mạn Thiên trừng mắt lớn tiếng:

- Hai người là phu thê tân hôn, không chịu động phòng, ra đây làm gì ?

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười:

- Ra đây bầu bạn với lão tiền bối.

- Ai cần các người bầu bạn, mau đi vào ...

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết lặng thinh chậm rãi ngồi xuống cạnh Phong Mạn Thiên.

Hoàng hôn đã xuống, thủy triều lên cao, Thất Ca dương buồm cầm lái, con thuyền quả nhiên chậm chậm trôi giạt ra bờ.

- o O o -